

[Ministeren for kulturelle anliggender.]
sikrer denne tillid, og det mener jeg man har opnået ved de kompromiser, som nu indgås.

Hr. Per Møller var inde på, at man måske burde udarbejde en jævnt formet og udtømmende redegørelse eller vejledning vedrørende rettigheder og pligter for de folk, som ejer fredede bygninger. Jeg kan ganske dele præmisserne for dette ønske, og jeg vil bede det særlige bygnings-syn om at udarbejde en sådan redegørelse, som man kan sende ud; for det er selvfølgelig ikke enhver beskåret at kunne fange dybden i en lov som den, der her formodentlig kommer til at foreligge.

Hr. Lembourn var inde på rotations-spørgsmålet. Det er selvfølgelig ikke helt ubetænkeligt, fordi det drejer sig om rets-afgørelser over for borgerne, og i sådanne tilfælde er det jo meget vigtigt at kontinuiteten og ensartetheden kommer ind i billedet, men vi vil respektere det ønske, der er blevet fremsat. Man kan vel stille det spørgsmål, om ikke landsdommeren, den landsdommerkvalificerede, ligesom rigs-antikvaren måske burde repræsentere kontinuiteten; men i øvrigt er jeg enig i, at rotationen, hvorved man skifter et medlem ud hvert fjerde år, netop vil tjene den tillid, som vi alle forsøger at underbygge i forholdet mellem borger og administration i dette fredningsarbejde.

Hr. Svend Hugaard var inde på, om beløbsstørrelsen nu var tilstrækkelig; det har været strejft nogle gange, og jeg må herom sige, at der i hvert fald er opnået en klar forbedring, hvis dette lovforslag bliver vedtaget, og at der jo er tale om en betydelig fleksibilitet, idet bevillings-myndighederne kan træde til, hvis større fredningsarbejder ikke kan overkommes inden for finanslovrammen og inden for de beløb, som den foreliggende lovgivning stiller til rådighed. Vi har nylig i forbindelse med et stort fredningsarbejde på en af landets højskoler kunnet se, at bevillings-myndighederne ser med forståelse på sådanne større sager.

Endelig vil jeg sige til hr. Iver Poulsen, at hensigten med den foreslåede ændring, som det ærede medlem især var inde på, altså vedrørende forholdene på landet, sådan set er at gardere herregårde og andre større

bygninger, som har et meget betydeligt område — måske skov, måske en stor sø eller sådan noget lignende — mellem sig og offentlig vej. Det er, for at de ikke umiddelbart skal rammes af de strenge retsvirkninger af B-fredningerne, at vi har foreslået denne ændring. Jeg mener, at der ikke kan være tvivl om, at loven i øvrigt skal læses sådan, at landevejskroer og andre, der ligger ud imod den bymæssige bebyggelse, som forekommer i landsbyer, skal være beskyttet på samme måde som i de egentlige bydistrikter. Jeg håber, at jeg med denne forklaring har beroliget hr. Iver Poulsen vedrørende denne ændring.

Jeg takker for udvalgets indstilling og håber, at denne lov virkelig kan tjene bygningsfredningsarbejdet i mange år.

Iver Poulsen: Nej, kulturministerens redegørelse beroligede mig ikke. Når der i bemærkningerne til ændringsforslag nr. 4 står:

„For at undgå disse tvivlsspørgsmål foreslås facadebeskyttelsen indskrænket til kun at omfatte bygninger i bymæssig bebyggelse“,

kan jeg i hvert fald kun opfatte det således, at — som jeg nævnte før — en landevejskro eller en gammel købmandsgård, der ligger direkte op ad en vej, ikke er omfattet af lovens bestemmelser om B-fredning. Er den opfattelse forkert?

Ministeren for kulturelle anliggender (Sølvhøj): Jeg kan kun beklage det, hvis hr. Iver Poulsen fortsat har den opfattelse, at beskyttelsen er utilstrækkelig. Jeg kan kun sige, at både for udvalgets medlemmer og for mig har der ikke været tvivl om, at beskyttelsen forelå, således som jeg nævnte det her fra talerstolen for et øjeblik siden. Jeg tror ikke, man behøver at være ængstelig for, at formuleringen i ændringsforslaget skal svække B-beskyttelsen i landsbyer.

Hermed sluttede forhandlingen.

§§ 1 og 2
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3
forkastedes med 120 stemmer mod 6.